

မင်းသိင်္ခ

ပျော်ပါတယ်မောင်ပြည်သိမ်း

လုံးချင်းဝတ္ထု



အခန်း(၁)

ပျော်ပါတယ် မောင်ပြည်သိန်း

မင်းသိင်္ခီ

ပျော်ပါသလား မောင်ဉာဏ်ဝင်း

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည်ရွှေတိဂုံဘုရားမြှောက်ဘက်မှခဲအနီးရှိသမားတော်
တန်ဆောင်းကလေးအတွင်း၌ တန်ဆောင်းကလေးအားထုံးသုတ်ခြင်း၊ အမှိုက်များ ရှင်းခြင်း
စသော ကောင်းမှု ကုသိုလ်များ ကို ပြုလုပ်နေလေ၏ ။

ထိုအချိန်၌

ကျွန်ုပ်စာအုပ်ထုတ်ဝေသူမောင်ဉာဏ်ဝင်းရောက်ရှိလာပြီးလျှင်အောက်ပါအတိုင်း ပြောလေ၏
။

“ဆရာကလည်း စာမရေးဘဲ ဘုရားအပေါ်ချည်းတတ်နေတာပဲ”

“အဲဒါအေးချမ်းပါတယ်ကွာ၊ ငါကမင်းတို့လို တခြားကိစ္စတွေ လဲဝါသနာ
မပါဘူးကွ”

“ဆရာ ကတော့ ရေခဲတုံးပေါ် ထိုင်နေတာချည်းပဲ”

ဟုမောင်ဉာဏ်ဝင်းကပြောလေ၏ ။

“မင်းကလဲ မီးခဲပေါ်မှာ ချည်းထိုင်နေတာကိုး” ဟုကျွန်ုပ်ကပြောလေ၏ ။

ထိုအချိန်၌ ပင် ကျွန်ုပ်တို့ ရှိရာသို့ လူတစ်ဦး ရောက်လာလေ၏ ။ ထိုသူအား
ကျွန်ုပ်ရော မောင်ဉာဏ်ဝင်းကပါ ကောင်းစွာ သိ၏ ။ နောက်ဆုံးပေါ်
လင်ဆာကားတစ်စီးလည်းရှိ၏ ။ ဟိုင်းလပ်စ် ကားတစ်စီးလည်းရှိ၏ ။ ချောမောလှပသော
တရားဝင် ဇနီးမယားနှင့် ထိုထပ် ချောမောလှပသော တရားဝင် မဟုတ်သော်လည်း

လူသိရှင်ကြား ဟူ၍ တော့ ပြောနိုင်သည့် ဇနီးမယားတစ်ဦးလည်း ရှိ၏ ။

ဘဏ်၌ အပ်နှံထားသော ငွေအမြောက်အမြားလည်း ရှိ၏ ။ အိမ်၌ လည်း အတွင်း ပစ္စည်း ရှိ၏ ။ ၎င်း၏ ဆွေမျိုး များ အားလုံးသည်လည်း နယ်နယ်ရရများ မဟုတ်ကြ။ အဆိပ်အတောက်များ ရှိ၏ ။ အစွယ်ပွေးပွေးများ ရှိ၏ ။ အားလုံးလိုလို ချမ်းသာကြ၏ ။

ထိုသူ၏ အမည် ကို မောင်ဘဟု ဆိုကြပါစို့။ မောင်ဘသည် ကျွန်ုပ်ကို တွေ့လျှင် ညဉ့်ညှူလေ၏ ။

“တွက်စမ်းပါအုံး ဆရာသမားရယ်” ဟု ပြောလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်က “ဘာကို တွက်ရမှာ လဲ” ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏ ။

“ကျုပ် ဟိုတစ်နေ့က လာမေးတဲ့ကိစ္စလေ၊ အဲဒီ ငွေတစ်ထောင်ဟာ ပြန်ရမလား ဆုံးမလားဆိုတာ တွက်စမ်းပါ” ဟု ပြောလေ၏ ။

ကျွန်ုပ်သည် မောင်ဘအား လွန်စွာ သနား၍ သွား၏ ။ သိန်းနှင့် ဒီ၍ ချမ်းသာပါလျက် ငွေကလေး တစ်ထောင် ဆုံးမည့် အရေး ကို သေဒဏ်ခံရတော့မည့် ပမာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်နေသော မောင်ဘအားကြည့်၍ ကျွန်ုပ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်လေ၏ ။

မောင်ဘက ချုံသံပါအောင် ညဉ့်လေ၏ ။

“ပြီးခဲ့တဲ့လကလည်း ငွေနှစ် ထောင် အလိမ်ခံရပြီးပြီဗျ၊ ဒါပါနဲ့ဆိုရင် သုံးထောင်ကြီးများ တောင် ရှိပြီ” ဟု ညဉ့်ညှူလိုက်လေ၏ ။

မောင်ဉာဏ်ဝင်းသည် ၎င်းထက်ကြီးမားသော ဒိုသတ္တဝါကြီးမောင်ဘကို တွေ့မြင်ရသော အခါ၌ ညဉ့်ညှူခြင်း မပြုတော့ဘဲ ကျွန်ုပ်အား မဲပြလေ၏ ။ သူ၏ ခေါင်းကို လက်ညှိုး ဖြင့် ထိုး၍ လက်ကိုခါပြလေ၏ ။

မောင်ဘအား ‘ဘရိမ်းချောင်နေပြီ’ ဟု ပြောလိုခြင်း ဖြစ်၏ ။ ကျွန်ုပ်သည် စာရွက်တစ်ရွက်ကို ယူ၍ အပူသည် မောင်ဘအားဗေဒင်တွက်ပေးလေ၏ ။

“စိတ်ချပါ ကိုမောင်ဘရယ်၊ ခင်ဗျား ငွေတစ်ထောင် မဆုံးပါဘူး၊တကယ်လို့ ဆုံးခဲ့ရင် ကျုပ်က စိုက်လျော်ပါမယ်ဗျာ၊ ဒီလိုလဲ မ ဖြစ်နိုင်ပါဘူး” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်မိလေ၏ ။

“မနေ့ကလဲ အမြတ်ခွန်တွေ သွားသွင်းရသေးတယ်ဗျာ တစ်နေ့ကလဲ ကျုပ်ယောက္ခမကြီး ဆေးရုံတတ်လို့ ငွေငါးရာလောက် အိတ်ထဲက ထွက်သွားသေးတယ်၊ ပြီးခဲ့တဲ့လကလဲ ခြံထဲကို သူခိုးဝင်ပြီး ငှက်ပျော်လိုင်တစ်ခိုင် ခိုးသွားသေးတယ်ဗျာ” ဟု ညဉ့်ညှဲလေ၏ ။

ထိုအချိန်၌ ပင် လူတစ်ယောင်သည် ခြစ်ခြစ်တောက် ပူပြင်းလျက် ရှိသော နေရောင် အောက်တွင် ထွားကျိုင်းလှသော ငှက်ပျောခိုင်ကြီးကို ထမ်းလျက် ကျွန်ုပ်တို့၏ သမားတော် တန်ဆောင်းကလေးအတွင်း သို့ ဝင်လာလေ၏ ။

“ဟော...ကိုသာဒင်ကြီးပါလား” ဟု ကျွန်ုပ်က နှုတ်ဆက်လိုက်လေ၏ ။

“အခုပဲ သမ္ဗန်ဆိုက်တာ၊သမ္ဗန်ဆိုက်ဆိုက်ချင်း ခင်ဗျားဆီကိုလာခဲ့တာပဲ၊ ကန်တော့ပွဲ ထိုးဖို့ ငှက်ပျော်သီးလေ”ဟု ဆိုကာ ငှက်ပျောခိုင်ကြီးကို ချလေ၏ ။

“ကိုသာဒင်ကြီးနယ်ဗျာ...ညနေမှ လာပို့ရင်လဲ ပြီးတဲ့ဥစ္စာ၊ နေပူကြီးထဲ လာပို့ရသလား”ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်မိလေ၏ ။

“နေက ကျုပ် တစ်ယောက် တည်းအတွက် ပူပေးတာမှ မဟုတ်ဘဲဗျာ၊ ကျုပ်ကို မုန်းလို့ ပူတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး၊ ထီးရှိတဲ့လူက ဆောင်းပေါ့၊ နေပူထဲ မသွားဘဲ အရိပ်ထဲ နေနိုင်တဲ့သူက နေပါဗျာ၊ ကျုပ်တို့ ကတော့ ကိုယ့်အကြောင်းနဲ့ကိုယ် ဆိုသလို နေပူထဲ သွားနေရမှာ ပဲ၊ ပူစမ်းပါစေဗျာ၊ ကျောက သားရေ ကွာရှာအပြင် မရှိပါဘူး” ဟု ဆိုကာ ကိုသာဒင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ သုတ်လက်စ ထုံးပုံးကို ယူ၍ တန်းဆောင်းအတွင်း ၌ ထုံးများ သုတ်နေလေတော့၏ ။

“ထိုင်စမ်းပါအုံး ကိုသာဒင်ကြီးရယ်၊ ခတ္တိယ ငှက်ပျောတောကနေ ရန်ကုန်ဆိပ်ကမ်းကို သမ္ဗန်ခတ်လာတယ်၊ ဆိပ်ကမ်းရောက်တော့မနားဘဲ ကျုပ်ဆီကို

ငှက်ပျော်ခိုင်ကြီးနဲ့ လာခဲ့တယ်။ ဒီရောက်တော့လဲမနားဘဲ ထုံးသုတ်နေပြန်ပြီလား၊ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ ကမ်းနားဆိပ်ကနေ ဒီရောက်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကားစီးလာသတုန်း” ဟု ကျွန်ုပ်ကမေးလိုက်လေ၏ ။

“ဖိနပ်လဲ မစီးဘဲနဲ့ ဒီအတိုင်းလျှောက်လာရသလား၊ ပူလိုက်တဲ့ ဖြစ်ခြင်းဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏ ။

ကိုသာဒင်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ စကားကို ဂရုမစိုက်ပေ။ ထုံးကိုသုတ်မြဲ သုတ်နေ၏ ။

“အရင်တစ်ခေါက်က ငှက်ပျောသီးတွေ လဲ တော် တော် မြတ်တယ် မဟုတ်လား” ဟု ကျွန်ုပ်က မေးလိုက်လေ၏ ။

“မြတ်ပါတယ်...အဲဒီ အမြတ်ရော အရင်းရော သစ်သားဝယ်ပြီးရွာမှာ လိုနေတဲ့ တံတားတစ်ခု လုပ်လိုက်တယ်လေ၊ အခု ဒီက ပြန်ရင်အမြတ်ငွေကလေးနဲ့ ရေအိုးစင်တွေ လုပ်အုံးမယ်ဗျ၊ ခရီးသွားတွေ ရေငတ်လှသဗျာ” ဟု ကိုသာဒင်ကြီးက ပြောလေ၏ ။

များ မကြာမီ၌ ပင် ကိုသာဒင်ကြီး၏ ထုံးသုတ်လုပ်ငန်းသည် ပြီးသွားလေတော့၏ ။ ထိုအခါ ၌ ၎င်းက...

“ပြန်မယ်” ဟု ပြောလေ၏ ။

“နေပါဦး ဦးသာဒင်ရယ်၊ ဟောဒီမှာ မောင်ဉာဏ်ဝင်းတဲ့၊ ကျုပ်ရဲ့ စာအုပ်ထုတ်ဝေသူပေါ့ဗျာ၊ သူ့မှာ ကားပါတယ်၊ ခင်ဗျားကိုလိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ်” ဟု ကျွန်ုပ်ပြောလိုက်ရာ ကိုသာဒင်ကြီးက...

“နေပါစေဗျာ...ဓာတ်ဆီရှားပါတယ်” ဟု ပြောဆို၍ တန်တောင်းပေါ်မှ ဆင်းလေ၏ ။

“ကားနဲ့ မပြန်ချင်လဲ နေပါ၊ ညနေ နေအေးမှ ပြန်စမ်းပါဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က တားရလေ၏ ။

“မ ဖြစ်ဘူးဗျ၊ သင်္ကန်းကျွန်းကို သွားရမယ်၊ သင်္ကန်းကျွန်းမှာ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေ တစ်ယောက် က ခြံကာနေတယ်လို့ ကမ်းနားဆိပ်က သိခဲ့ရတယ်၊ သွားပြီး ကူဦးမှာ ဗျ” ဟု ဆိုကာ ထွက်သွားလေတော့၏ ။

သွားခါနီး တွင် ကျွန်ုပ်နှင့် မောင်ဉာဏ်ဝင်းအား ကိုသာဒင်ကြီးက နှစ် လိုဖွယ်ရာသော အပြုံး ကို ပြုံး ပြသွားလေ၏ ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ရင်ဝယ်အေးမြ၍ ကျန်ခဲ့လေ၏ ။

သူကမူ နေရောင် ကို လရောင် အမှတ်ဖြင့် အေးချမ်းစွာ လျှောက်သွားနေပြီ ဖြစ်၏ ။ ထိုအခါ မောင်ဉာဏ်ဝင်းက...

“ဟို မောင်ဘဆိုတဲ့ လူ ကတော့ ညဉ့်လိုက်တာဗျ၊ ဒီလူကြီးကျတော့လဲ နည်းနည်း မှကို မညဉ့်ဘူး” ဟု ပြောလိုက်လေ၏ ။

“အေးကွ...ဒီ ကိုမောင်ဘဆိုတဲ့လူဟာ ငါနဲ့ သိတာ ကြာပြီ၊ သူဟာ ဘယ်သူ့အကျိုး : ကိုမှလဲ မဆောင်ရွက်ပေးဖူးဘူး၊ တွေ့တာနဲ့သူ့ဒုက္ခတွေ ပြောပြီး ညဉ့်တော့တာပဲ၊ ပြီးတော့ သူ့ဒုက္ခဟာလဲ ဒုက္ခအစစ်တွေ မဟုတ်ဘူး၊ ဒုက္ခအတုတွေ ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြောလိုက်လေ၏ ။

“ရောပါကွာ...စိတ်ချမ်းသာ လက်ချမ်းသာနဲ့ ပြန်စမ်းပါ၊ ဟောဒီမှာ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ရေး ပြီးသားပါ၊ မင်းကို ကြိုတင်မပြောတာက မင်းကလောတတ်လို့ပါ၊ ဒီဝတ္ထုမျိုး က လောလို့ မကောင်းဘူးကွ” ဟုဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် စာထုပ်ကြီး တစ်ထုပ်ကို မောင်ဉာဏ်ဝင်းအား ပေးလိုက် လေ၏ ။ မောင်ဉာဏ်ဝင်းသည် စာမူအထုပ်ကြီး၏ အပေါ်ဆုံးစာမျက်နှာတွက် ရေး ထားသော ဝတ္ထုခေါင်းစဉ်ကို ကျယ်လောင်စွာ အော်၍ ဖတ်လိုက်လေ၏ ။

“ပျော်ပါတယ် မောင်ပြည်သိမ်း”

“မောင်ပြည်သိမ်းတော့ ပျော်တယ် မပျော်တယ် မသိဘူး ဆရာ၊ ကျွန်တော် တော့ ပျော်သွားပြီ၊ ဆရာ မနက်စာ စားပြီးပြီလား၊ ကျွန်တော် နဲ့ လိုက်စားမလား၊ ကျွန်တော် လာပို့ရမလား” ဟု မောင်ဉာဏ်ဝင်းကပြောလေ၏ ။

“မင်း ပျော်တာကို မြင်ပြီး ဝ သွားပါပြီကွာ၊ မင်း ပျော်သလိုငါရဲ့

စာဖတ်မိတ်ဆွေတွေ ပျော်ကြပါစေလို့လဲ ဆုတောင်းလိုက်ပါတယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က
ပြောလိုက်လေသတည်း။

...

အခန်း(၂)

ပတ္တမြားရွှေကြွတ် နှုတ်ငုံလေပြီ

တစ်ညသ၌ ပွဲစားကြီး ဦးဧရာနှင့် ပွဲကတော် ဒေါ်အေးပုံတို့သည်လွန်စွာ ခမ်းနားသော ကျွန်းပွတ်လုံးထိုး ခုတင်ကြီး၌ နှစ် မြှိုတ်စွာ အိပ်စက်နေကြလေ၏။ ပွဲစားကြီး ဦးဧရာ၊ ပွဲကတော် ဒေါ်အေးပုံဟုဆိုရငြားသော် လည်း အမှန်စင်စစ်အားဖြင့် ဦးဧရာမှာ အသက်သုံးဆယ်အရွယ်ခန့်သာရှိ၍ ဒေါ်အေးပုံမှာ လည်း အသက်အစိတ်အရွယ်ခန့်သာ ရှိပေသေးသည်။ ထို့ကြောင့် မောင်ဧရာ မအေးပုံဟုသာ ခေါ်သင့်ပေသည်။

သို့ရာတွင် ၎င်းတို့၏ ငွေကြေးချမ်းသာကြွယ်ဝခြင်း၊ လုပ်ငန်းအောင်မြင်ခြင်း စသော ဂုဏ်တို့ကြောင့် အများ သူငါက ဤသို့လျှင် မောင်ဧရာအား ပွဲစားကြီး ဦးဧရာ ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အသက်ကအစိတ်ခန့်သာ ရှိသေးသော မအေးပုံအားလည်း ပွဲကတော် ကြီး ဒေါ်အေးပုံဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်ကြသော ကြောင့် ၎င်းတို့သည်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ရင့်ရော်ကုန်ကြလေတော့၏။

ပွဲစားလေး မောင်ဧရာမှာ လည်း ပွဲစားကြီး ဦးဧရာဟု အခေါ်ခံရသော ကြောင့် ဦးဧရာဟူသော အမည် နှင့် လိုက်ဖက်စေရန် ဘုရားသွား ကျောင်းတတ် ပြုရ၏။ ၎င်းတို့၏ မြို့ ရှိ ရွှေဆံတော် စေတီမြတ်ကြီး၌ လည်းဂေါပက လူကြီးအ ဖြစ် ဝင်ရောက် လုပ်ကိုင်ရ၏။ လူရိုသေ ရှင်ရိုသေဆိုသကဲ့သို့ ဥပုသ်သီလ စောင့်ရ၏။ လူငယ်လူရွယ်တို့၏ သဘာဝအတိုင်းသစ်လွင်တောက်ပသော အဝတ်အစားများ ကို ဝတ်ချင်ပါလျက် ပိတ်ဖြူ လုံချည်ကဲ့သို့ သော ပလေကပ် လုံချည်များ၊ ယောဂီဆင်နှင့် ခပ်ဆင်ဆင်တူသော ညိုမှိုင်းမှိုင်း အရောင် များ ကိုသာ ဝတ်ရလေ၏။ ဖဲဝိုင်း၊ အရက်ဝိုင်း စသည်တို့ကိုလည်း လုံးဝ ရှောင်ကြဉ်၍ တရားဝိုင်း၊ ဓမ္မဝိုင်းများ ၌ သာလျှင် အချိန်ကုန်ခဲ့ရလေ၏။

၎င်း၏ မိန်းမ မအေးပုံမှာ လည်း ပွဲကတော် ကြီး ဒေါ်အေးပုံဟု အခေါ်ခံထားရသော ကြောင့် အနေအထိုင် လွန်စွာ ဆင်ခြင်ရလေ၏။ အလှအပကို

ရှောင်ကြဉ်ရလေ၏။ ။ ၎င်းအရွယ်နှင့် မည် သို့ မျှ လိုက်ဖက်ခြင်း မရှိသော ပုလဲနားကပ် ပြူး ပြူး ကြီးကို မပန်ချင်ပန်ချင်နှင့် ပန်၍ ထားရ၏။ ဥပုသ်နေ့များ ၌ ဥပုသ်မစောင့်ချင်ဘဲလျက် ဥပုသ်များ စောင့်ခဲ့ရ၏။ ပွဲကြည့်ချင်ပါလျက် ပွဲမကြည့်ဘဲ နေရ၏။ အစစအရာရာ လူကြီးတစ်ဦးနှင့် တူအောင် နေရလေ၏။ ။

၎င်းတို့သည် အိမ်ထောင်ကျသည့်အချိန်မှစ၍ ရပ်ရွာမှ ဝိုင်း၍ ဂုဏ်ပြုထားသော ကြောင့် ထိုဂုဏ်နှင့် ထိုက်တန်အောင်နေရလေ၏။ ။ ထို့ကြောင့် မောင်ဧရာနှင့် မအေးပုံတို့သည် အိမ်ထောင်နှင့် ဂုဏ်ထောင်ကို တပေါင်းတည်း ကျခံစေရန် ရပ်ရွာမှ အမိန့်ချမှတ်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ၎င်းတို့၏ အိမ်ထောင်ဘက်မှာ သုံးနှစ် တင်းတင်း ပြည့်ခဲ့ပြီး ဖြစ်ပေသည်။

၎င်းတို့သည် ထောင်သက်လေး အတော် အတန် ရလာသည်နှင့် အမျှ ထောင်၌ နေသားထိုင်သား ကျ၍ လာလေတော့သည်။ ထောင်ကိုပင် ထောင်ဟူ၍ မမှတ်တော့ဘဲ ပျော်ပိုက်၍ လာလေတော့သည်။ ပွဲစားကြီး ဦးဧရာသည် နေဝင်သည့်အခါများ ၌ ဥဒေါင်းမင်းပရိတ်ကို ရွတ်၍ ညစာထမင်း စားပြီးသည့်အခါ၌ ဓမ္မမိတ်ဆွများ ဟု ၎င်းတို့ အချင်းချင်းခေါ်ဝေါ်သော အလွန် စကားအငြင်းသန်သည့် ပရမတ်ဆရာ ဦးမြသာ၊ အနတ္တ ဆရာလှ၊ အဘိဓမ္မာ ဆရာခတ် စသည်တို့နှင့် အတူ ၎င်းတို့၏ အိမ်အနီးရှိ သုတမယ ဓမ္မာရုံ၌ ငြင်းခုံပြောဆိုခဲ့ကြပြီးနောက် ညရစ်နာရီထိုးလောက်တွင် အိမ်သို့ ပြန်လာပြီးလျှင် ဘုရားခန်းသို့ ဝင်ကာ ပရိတ်ကြီး(၁၁)သုတ်ကို သာယာနာပျော်ဖွယ် ကောင်းသော အသံဖြင့် ရွတ်ဆိုကာအိပ်ရာသို့ ဝင်လေတော့၏။ ။

ပွဲကတော် ကြီး ဒေါ်အေးပုံမှာ လည်း ညဦးပိုင်းတွင် အင်္ကျီချုပ်ခြင်၊ သောက်တော် ရေချမ်း လဲခြင်း၊ ပန်းကပ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ပြီးနောက်၎င်း၏ ယောက်ျား သင်ပေးထားသော ဓမ္မစကြာကို ရွတ်ဆို၍ ကိုးနာရီထိုးခန့်တွင် အိပ်ရာသို့ ဝင်လေ၏။ ။

ပွဲစားကြီး ဦးဧရာနှင့် ပွဲကတော် ဒေါ်အေးပုံတို့သည် ပွတ်လုံးများ ဖြင့် လှပစွာ တန်ဆာဆင်ထားသော ကျွန်းကုတင်ပေါ်၌ နှစ် ခြုံက်စွာ အိပ်မောကျ၍ နေလေတော့၏။ ။ ညဉ့်သန်းခေါင်ကျော်အချိန်သို့ ရောက်သော အခါ၌ ပွဲကတော် ကြီး ဒေါ်အေးပုံသည်

အောက်ပါ ထူးဆန်းသော အိပ်မက်ကို မြင်မက်လေတော့၏။ အသက်သုံးဆယ် အရွယ်ခန့်ရှိရှေ့ဟောင်း တရုတ်လူမျိုး တစ်ဦးသည် ပွဲကတော် ကြီး ဒေါ်အေးပုံတို့၏ အိမ်ပေါ်သို့ တတ်၍ လာလေ၏ ရှေ့ဟောင်း တရုတ်လူမျိုး ဟု ဆိုရခြင်းမှာ ထိုလူသည် တရုတ်ဖဲဘောင်ဘီ ပွဲဖွဖြူဖြူကြီးကို လည်ကောင်း၊ ဖဲအင်္ကျီလက်ပွဲကြီးကို လည်ကောင်း၊ ဝတ်ဆင်ထားပြီးလျှင် ဝါးဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော ယပ်တောင်လေးကို တဖျပ်ဖျပ် ခပ်၍ နေလေ၏။ ။ ၎င်း၏ ဆံပင်မှာ လည်း ကျစ်ဆံဖြိုး တစ်ချောင်းတည်း ကျစ်၍ ကျော်ပေါ်သို့ တွဲလောင်းချထားခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်ပေသည်။

ထိုရှေ့ဟောင်း တရုတ်လူမျိုး သည် အိမ်ပေါ်သို့ တတ်သည့်အခါ၌ ၎င်း၏ နောက်ပိတ်ဖိနပ်ကို ဖိနပ် ချွတ်ပြီးလျှင် ဘုရားခန်းသို့ ဦးစွာ သွားလေ၏။ ဘုရားခန်းသို့ ရောက်သော အခါ၌ တရုတ်လူမျိုး တို့၏ ထုံးစံအတိုင်း ခါးလေးကို ညွတ်ကာညွတ်ကာ ပြု၍ ဘုရားဝတ်ပြုလေ၏။ ထို့နောက် ဒေါ်အေးပုံတို့၏ အိပ်ခန်းသို့ ယပ်တောင်လေး တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ ဝင်လာ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်အေးပုံက...

“ရှင် ဘယ်သူလဲ” ဟု မေးလေ၏။

“ပြည်ကြီးက လာတာပါ။ ဒီမှာ နေမလို့” ဟု ထိုရှေးဟောင်းတရုတ်လူမျိုး က ပြောဆို၍ ဒေါ်အေးပုံ၏ လက်ဝဲဘက်နံပါးအား ဝါးယပ်တောင်ဖြင့် ကော်၍ ဖွင့်လိုက်ပြီးလျှင် ဒေါ်အေးပုံ၏ ဝမ်းဗိုက်အတွင်း သို့ ငုံ့၍ ဝင်လေတော့၏။

ထိုအခါ ဒေါ်အေးပုံလည်း ကြောက်လန့်တကြား ဖြစ်၍ အော်ဟစ်လေတော့၏။ ဒေါ်အေးပုံ၏ အော်သံသည် အိပ်မက်အတွင်း၌ သာ ကျယ်လောင်သည်မဟုတ်၊ အပြင်၌ ပါ ကျယ်လောင်၍ သွားရကားပွဲစားကြီး ဦးရောလည်း လန့်နိုးလာလေတော့၏။

“ရှင်မ...ရှင်မ” ဟု ဒေါ်အေးပုံကို ပွဲစားကြီးက နှိုးလေ၏။ ဒေါ်အေးပုံလည်း နိုးပြီး ဖြစ်ရကား ဦးရောကို ဖက်၍ ထားလေ၏။

“ကိုရောရယ်...ကျစ်ဆံဖြိုးနဲ့ကိုရောရယ်...ကျစ်ဆံဖြိုးနဲ့ တရုတ် တစ်ယောက် ကျွန်မ ဗိုက်ထဲကို ဝင်သွားလို့တော် ၊ ကျွန်မဖြင့် ကြောက်လိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့ ရှင်ကြီးရယ်” ဟု

ဒေါ်အေးပုံက ပြောလေ၏။ ထိုအချိန်သို့ တိုင်အောင်ဒေါ်အေးပုံ၏ ရင်သည် တဒိတ်ဒိတ် ခုန်၍ နေလသည်။ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ လည်း နဖူးဆံသပ်တို့မှ ယိုစီး၍ ကျလေ၏။ ဦးဧရာလည်းအနီးရှိ မျက်နှာသုတ်ပုဝါကို ဆွဲ၍ ဒေါ်အေးပုံ၏ မျက်နှာပေါ်မှ ချွေးသီးချွေးပေါက်များ ကို သုတ်၍ ပေးရင်း...

“မကြောက်ပါနဲ့ ရှင်မရယ်၊ ရှင်မမှာ ကိုယ်ဝန်ရပြီ၊ ဒီအိပ်မက်မျိုး ဟာ ကိုယ်ဝန်ရတဲ့ အိပ်မက်မျိုး ပဲ” ဟု နှစ် သိမ့်စကား ပြောသော် လည်းဒေါ်အေးပုံက...

“ဟင့်အင်း ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ ကြောက်တယ်၊ ဒီအိပ်မက်ကဘာအဓိပ္ပါယ်လဲ မသိဘူး၊ ဆရာတော် ကို အခုသွားပြီး လျှောက်လိုက်ချင်တာပဲ” ဟု ပူဆာလေတော့၏။ ထိုအခါ ဦးဧရာက...

“ရှင်မ သဘောပဲလေ၊ သွားကြတာပေါ့” ဟု ဆိုကာ လသာမှန်အိမ်ကြီးကို ဆွဲလျက် ၎င်းတို့၏ ဆရာရင်း ဖြစ်သော ဆရာတော် ဦးဥတ္တမ၏ ကျောင်းသို့ အိပ်မက်ကို လျှောက်ထားရန်အတွက် ညကြီးသန်းခေါင် ထွက်ခဲ့လေတော့၏။ ဆရာတော် ၏ ကျောင်းဝင်းအတွင်း သို့ဝင်လိုက်သည်နှင့် တပြိုင်နက် ဆရာတော် ကြီး မွေးထားသော ခွေးများ သည် တရကြမ်း ဟောင်လေတော့၏။ ဦးဧရာကလည်း...

“ဟဲ့ တိုးလုံး၊ ဟဲ့ နက်ကျော်၊ ဟဲ့ ငနီ” စသည်ဖြင့် ခွေးများ ၏ အမည် များ ကို ခေါ်၍ ချောရလေ၏။ ထိုအခါ ခွေးတို့သည် “တခြားလူမှတ်လို့၊ လက်စသတ်တော့ ပွစားကြီးတို့ လင်မယားကိုး၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ပွစားကြီးရာ၊ ကျုပ်တို့မှာ လဲ ခွေး ဖြစ်နေလေတော့ ဟောင်ဖို့ အခွင့်ရလာရင် ဟောင်ရတယ်ဗျို့” ဟု အဓိပ္ပါယ် ရစေသော အမူအယာဖြင့် အဟောင်ကို ရပ်၍ ပွစားကြီး ဇနီးမောင်နှံအား ခွေးတို့၏ ပြုံး ရယ် ဖြစ်သော အမြီးလုပ်ခြင်းဖြင့် ကြုံဆိုကြကုန်၏။ ထိုအခါ၌ ဆွမ်းချက်ရံ၌ အိပ်သော ဖိုးသူတော် ကြီး ဦးဆယ်သည် ဝတ်ရုံများ ပိုသီပတ်သီဖြင့် ထွက်၍ လာပြီးလျှင်...

“ညကြီးသန်းခေါင် ဘယ်လို ဖြစ်လာကြတာတုန်း ပွစားကြီးတို့ရဲ့” ဟု မေးလေ၏။ ထိုသို့ မေးနေစဉ်၌ ပင် ကျောင်းအောက်တွင် အိပ်သည့်လွန်စွာ ပွေးထူလှသော

ကပ္ပိယကြီး ဦးစိုးကြိုး သည် အိပ်မှု နံရံများနှင့် ထလာပြန်လေ၏။

“ဘယ်လို ဖြစ်လာကြတာတုန်း” ဟု ၎င်းကလည်း မေးပြန်၏။ ပွဲစားကြီးက တစ်စုံတစ်ရာ ပြန်၍ မဖြေမီ၌ ပင် ကျောင်းအပေါ်ထပ်ရှိ ဆရာတော် ကြီး၏ အိပ်ခန်း ခေါင်းရင်းဘက် ပြတင်းပေါက် ချက်ဖြုတ်များ ကြားလိုက်ရပြီးနောက် ပွင့်၍ လာကာ ဆရာတော် ကြီးသည် ဦးခေါင်းကို ပြတင်းတံခါး၏ အပြင်သို့ ထုတ်ကာ...

“ဟေ့ ဘယ်သူတွေ လဲ” ဟု လှမ်း၍ မေးလေ၏။

“တပည့်တော် တို့ပါ ဘုရား” ဟု ပွဲစားကြီး ဦးဧရာက ပြန်လည်လျှောက်ထားလိုက်ရာ ဆရာတော် သည် ၎င်း၏ အသံကို မှတ်မိသွားကာ

“ဧရာလားဟ” ဟု လှမ်း၍ မေးလိုက်လေ၏။

“မှန်ပါ့ဘုရား၊ အေးပုံလဲ ပါပါတယ် ဘုရား” ဟု ဦးဧရာကပြန်လည် လျှောက်ထားလိုက်ရာ ဆရာတော် ကြီးက...

“အေးပုံလဲ ပါတယ်ဆိုတော့ မင်းတို့ လာတဲ့ကိစ္စဟာ အမေးစုံမယ်ကိစ္စပဲကွ၊ အချိန်ကလဲ သန်းခေါင်ကျော်ဆိုတော့ မဟုတ်မှလွဲရောမေးမယ့်အကြောင်းဟာ အိမ်မက်ကိစ္စပဲကွ၊ အေးပုံ အိမ်မက်မက်တာကိုလန့်ပြီး ငါ့ဆီ လာမေးကြတာ မဟုတ်လား” ဟု ပြန်၍ မေးလိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဒေါ်အေးပုံကလည်း လွန်စွာ ဝမ်းသာလျက် အသံလေး စာစာစာစာဖြင့်

“မှန်ပါတယ်ဘုရား...တပည့်တော် မ အိပ်မက် မက်လိုပါ။ တပည့်တော် မရဲ့ နံရိုးတွေ ကို ဖွင့်ပြီး ပြည်ကြီးက လာတဲ့ တရုတ် တစ်ယောက် ဝင် သွားပါတယ် ဘုရား” ဟု ကျောင်းအောက်မှပင် လှမ်း၍ လျှောက်လိုက်လေ၏။ ထိုအခါ ဆရာတော် က...

“အေး...ပြန်ကြတော့၊ သားသမီးရတနာ ရမယ့် အိမ်မက်ပဲ၊ ယောက်ျားကလေး မွေးလိမ့်မယ်၊ မွေးတဲ့အခါ ပြည်ကြီးက လာတယ်ဆိုတဲ့အန္တရာယ်သဘောလဲ ပါအောင် အကွရာစဉ်ဝုဒ္ဓိလဲ မှန်အောင် မောင်ပြည်သိမ်းလို့ မှည့်ကြပေတော့၊ ကဲ....သွားကြ သွားကြ”

ဟုဆိုကာ တံခါးကိုပြန်၍ ပိတ်လိုက်လေတော့၏။ ထိုအခါ ဆွမ်းချက်ရုံတွင် အိပ်သော
ဖိုးသူတော် ဦးဆယ်က ကျောင်းအောက်တွင် အိပ်သော ကပ္ပိယ ဦးဖိုးကြူး အား...

“ဘာတွေ ဖြစ်နေတော့တုန်း” ဟု မေး၏။ ထိုအခါ ဦးဖိုးကြူးက

“ဘာမှ ဖြစ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ပွဲကတော် ကြီးမှာ ပတ္တမြားရွှေကြုတ်
နှုတ်ငုံလေပြီ” ဟု ပြန်၍ ပြောလိုက်လေတော့၏။

သို့နှင့် ပင် ပွဲကတော် ကြီး ဒေါ်အေးပုံ (ခေါ်) မအေးပုံလေး၌
ကိုယ်ဝန်စွဲကပ်လာလေသည်။ ပွဲစားကြီး ဦးရောမှာ လည်း ဇနီးသည်၏ ကိုယ်ဝန်ကို
စောင့်ရှောက်ရန်အတွက် အိမ်တွင် အိမ်ဖော်(ခေါ်)အပါး အမျိုး သမီးကြီး၊ အမျိုး သမီးလတ်၊
အမျိုး သမီးငယ် သုံးဦးကိုခေါ်ယူထားလေ၏။ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သတ်၍ တတ်ကျွမ်း
နားလည်းသော ဆေးဆရာအကျော် သမားတော် များ၊ ဒွါးဒသိန် ကျမ်းတတ်ဆရာများ၊
ဗိဇ္ဇာကပ်များ၊ မိယု ဘောဟိဘအာဗုဒ္ဓဒီပနီကျမ်းကို ကျေသည့် မီးယပ်ဘက်ဆိုင်ရာ အထူးကု
သမားတော် များ၊ ကလေး အယောက် တစ်ရာကိုမပျက်မစီး ပွေးပေးဖူးသည် ဆိုသော
ဝမ်းဆွဲလက်သည်များ စသည်တို့နှင့် တိုင်ပင်ကာ မအေးပုံအတွက် ဆေးဝါး ဓါတ်စာများ ကို
မှီဝဲစေလေသည်။

ဆရာကလည်း အာယုဒါယရက် ဘယ်နှစ် ရက်၊ အာဂ္ဂန္တရက် ဘယ်နှစ် ရက်၊
ထို့ကြောင့် မည် သည့် ဓါတ်တိုင်နှင့် ကြုံ၍ မည် သည့်အစာမစားရဟု ဓာတ်တိုင်ထူသူက
ထူ၏။

အချို့ ဆရာများ ကလည်း ‘ဆောင် ပျက် ခိုက် ငုပ်၊ လွန် ဆုံး ချပ်’ လင်္ကာကို
ရွတ်ဆိုလျက် မည် သည့်ဓါတ်သည် ဆောင်၍ မည် သည့်ဓါတ်သည် ငုပ်၍ မည်
သည့်ဓါတ်သည် ခိုက်နေသော ကြောင့် မည် သည့်အစာကို မစားရဟု ဆိုသူက ဆို၏။

မီးယပ်သွေးတို့မည် သည် လဆန်းပကွ၌ မည် သို့ ရှိ၍ လဆုတ်ပကွ၌ မည် သို့
ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မည် သည့်အချိန်တွင် ရေမချိုး ရဟု ဆိုသူကဆို၏။

မအေးပုံလေးသည် အလုံးစုံသော ဆရာတို့၏ စကားကို ဘုမသိဘမသိ

နားထောင်နေရလေသည်။ ထိုအထဲတွင် မအေးပုံလေး၏ ကိုယ်ဝန်ကို မွေးဖွားပေးမည် ဝမ်းဆွဲလက်သည်တို့သည် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ဗိုလ်လု၍ နေကြလေ၏ ။

“မကုလားမနဲ့ မအပ်နဲ့၊ သူကြီးကတော် တုန်းက လှည်းထမ်းပိုးကြီးနဲ့ ဖိချရတာ ပေါ့” ဟူ၍ ပြောသူက ပြော၏ ။

“သိန်းကြွယ်ဆိုတဲ့ ဝမ်းဆွဲနဲ့များ ယောင်လို့မှ မအပ်လေနဲ့၊ ရေမြှောပေါက်တာတောင် နားလည်တဲ့ လက်သည်မျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ပွဲကတော် ကြီးဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်” ဟူ၍ လည်ကောင်း ဝမ်းဆွဲတို့သည် တစ်ဦး၏ မကောင်သတင်းကို တစ်ဦးက ထုတ်ဖော် ပြောဆိုလျက် အပြန်အလှန်ချောက်တွန်းကြလေ၏ ။

ပွဲစားကြီးဦးဧရာမှာ လည်း သမားဗိန္ဓောတို့၏ စကားကို လည်းကောင်း၊ ဝမ်းဆွဲလက်သည်တို့၏ စကားကို လည်းကောင်း အမျိုး မျိုး အဖုံဖုံနားထောင်ချက် ရှိလေတော့၏ ။ ပွဲကတော် ကြီး ဒေါ်အေးပုံ၌ ကိုယ်ဝန်ရှိသည်ဟု သိရသည့်နေ့မှစ၍ ၎င်းသည် အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကို နံနက်တစ်ခါ ညတစ်ခါ မှန်မှန်ကြီး ရွတ်၍ နေလေတော့သည်။ ။ ဤသို့ နှင့် ပင်ပွဲကတော် ကြီး ဒေါ်အေးပုံ၏ ကိုယ်ဝန်သည် ကိုးလလွယ်၍ ဆယ်လသို့ ရောက်ရှိခဲ့လေတော့၏ ။

တစ်နေ့သ၌ ဒေါ်အေးပုံ၏ ကိုယ်ဝန်သည် သန္ဓေသား၏ ကံကြောင့် ဖြစ်သော ကမ္မဇလေ၏ လှုပ်ရှား စေ့ဆော်မှု ကြောင့် ဒေါ်အေးပုံသည် မခံမရပ်နိုင်အောင် နာကျင်သော ဝေဒနာကို ခံစားရလေ၏ ။ ထိုအခါ၌ ပွဲစားကြီး ဦးဧရာသည် ကျွမ်းကျင်သော ဝမ်းဆွဲလက်သည်ကိုခေါ်၍ တစ်လကျော်ကျော်ခန့်က အသင့်ပြင်ထားသော မီးနေခန်းသို့ ဒေါ်အေးပုံအား ဝင်စေလေတော့၏ ။ ပွဲစားကြီး ဦးဧရာသည် ၎င်း၏ ဇနီးအတွက် လွန်စွာ စိတ်ပူပန်ရကား အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကို ရွတ်လေ၏ ။ သို့ရာတွင် မည် သို့ဖြစ်သည်မသိ အင်္ဂုလိမာလသုတ်ကို မရွတ်မိဘဲရှင်သီဝလီ ဂါထာကို ရွတ်မိလျက်သား ဖြစ်နေလေသည်။ ။ ထိုအခါ ၎င်း၏ အနီးတွင် ရှိသော အဘိဓမ္မာဆရာ မောင်မြသာက...

“ဘာတွေ ရွတ်နေတာတုန်း ကိုရင်ဧရာရဲ့၊ မွေးရဖွားရ လွယ်အောင်

အင်္ဂုလိမာလသုတ်လေး ဘာလေး ရွတ်စမ်းပါဗျ ကိုရင်ဥစ္စာကရှင်သီဝလိ
လာဘ်ခေါ်ဂါထာကြီးပါလား၊ ရှင်သီဝလိ ဆိုတာက ခုနှစ် နှစ်၊ ခုနှစ် လ၊ ခုနှစ် ရက်တိုင်တိုင်
မိခင်ဝမ်းမှာ နေရတယ်လို့ စာထဲမှာ ဆိုထားတယ်ဗျ” ဟု ပြောလိုက်မှပင် ပွဲစားကြီး
ဦးရောလည်း....

“ဟုတ်ပါရဲ့ ကိုမြသာရယ်၊ ကျုပ်လဲ ရွတ်တုန်း ကတော့ အင်္ဂုလိမာလသုတ်ပါ၊
ဘယ်ကနေ ဘယ်လို ဖြစ်တယ် မသိပါဘူး၊ ငါရဲ့မင်းပရိတ်ကို ရောက်လိုရောက်၊
ငုံမင်းပရိတ်ကို ရောက်လိုရောက်၊ ဟော...ကြည့်စမ်း၊ ခုလဲ ရှင်သီဝလိ ဂါထာကို
ရောက်သွားပြန်ပြီ” ဟု ပြောလေ၏ ။ ထို့နောက် ဦးရောသည် အင်္ဂုလိမာလသုတ်တော် ကို
ရွတ်ပြန်လေ၏ ။ ထိုအချိန်၌ ကား မြင်းလည်း လွှတ်၍ အပင့်ခိုင်းလိုက်သော
ငွေစကြာဘွဲ့ခံဗေဒနက္ခတ်ဆရာကြီး ဦးမာလာဆိုသူရောက်ရှိလာလေ၏ ။ ထိုဆရာကြီး
အိမ်ပေါ်သို့ တက်သည့်အခါ၌ ...

“ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ပွဲစားကြီးရယ်၊ စောစောစီးစီး အလန့်တကြား” ဟု
မေးလေ၏ ။

“ဒီလိုပါ ဆရာရယ်၊ ကျွန်တော် ဇနီး အခုမီးနေခန်း ဝင်နေပါပြီ၊ မကြာခင် မီးရှူး
သန့်စင်တော့မှာ ပါ၊ အဲဒီ အခါမှာ ဆရာကြီးက နာရီဗီဇနာမှတ်ပြီး ကလေးရဲ့ ရက်ချုပ်ကို
အတိအကျ လုပ်ပေးဖို့ပါပဲ၊ ခေါင်းရင်းကိုကြွခင်ဗျာ....ကြပါ” ဟု ဆိုလိုက်ရာ ဗေဒင်ဆရာကြီး
ငွေစကြာဦးမာလာသည် မိမိ၏ အလုပ်တာဝန်သည် မည် မျှကြီးမားကြောင်းရိပ်မိသွားပြီးလျှင်
က္ကန္တရသော ခြေလှမ်းဖြင့် ခေါင်းရင်းခန်းသို့ ကြွသွားလေ၏ ။ ထို့နောက် တိုင်တွင်
ချိတ်ထားသော တိုင်ကပ်နာရီကြီးကို လှမ်း၍ ကြည့်ပြီးလျှင်...

“လေးနာရီ ကျော်ကျော်လေး ရှိသေးတယ်၊ အရုဏ်တောင်မတတ်သေးဘူး၊
အခုနေမျှ မွေးလိုက်ရင် ကရကဋ်လက်ပဲ၊ ဆယ်တန်၊ ဂြိုဟ်အင်္ဂါဟာ လက်မှာ လာပူးတာပဲ၊
အလွန်ကို ကောင်းမှာ ပဲ” ဟုပြောဆိုကာ ဖလားစုံ ကွမ်းအစ်ကို ဆွဲယူ၍ ကွမ်းတဖွတ်ဖတ်
ဝါးလေတော့၏ ။

ငါးနာရီ ကျော်သော အခါ၌ မူ “ဒီအချိန်များ မွေးရင် သိပ်ကောင်းမှာ ပဲ၊ သိပ်လက်...တနင်္ဂနွေလက်နဲ့ ပူးမယ်” ဟုပြောပြန်လေ၏ ။ ဤသို့ နှင့် ပင် ခြောက်နာရီ နီးပါးသို့ ရောက်ရှိလာသော အခါ၌ လည်းဗေဒင်ဆရာကြီးသည် “ပွဲကတော် ကြီး အခုနေ့များ မီးဖွားရရင် သိပ်ကောင်းမှာ ၊ လက်အံသာ အတော် ရင့်မယ်၊ ဓနယုဂ်တွေ ဘောကယုဂ်တွေ ဖြစ်မယ့် ဇာတာကို ရမှာ ပဲ” ဟု ပြောလေ၏ ။

များ မကြာမီ၌ ပင် ပွဲကတော် ကြီး ဒေါ်အေးပုံ၏ မီးနေခန်းမှ “အူဝဲ....အူဝဲ” ဟူသော ကလေးငိုသံကို ကြားရလေတော့၏ ။ ထိုအခါဗေဒင်ဆရာကြီးသည် တိုင်ကပ်နာရီကို ကြည့်၍ “စက်နာရီ နံနက်ခြောက်နာရီ သုံးမိနစ် ကိုးစက္ကန့်၊ မြန်မာနာရီ ဆယ့်ငါးနာရီ ခုနစ် ဗီဇနာ၊”ငါးဆယ့်ခုနစ် ခရာ၊ စင်နက္ခတ် ငါးသုံးလုံးပတ်၊ ဆယ့်လေးဃဋီ ဆိုတော့အဒရနက္ခတ်နဲ့ စန်းယုဉ်ပြီး မွေးပါလား” ဟု တတွတ်တွတ် ရေရွတ်ရင်းခဲတံကို ထုတ်၍ စာအုပ်၌ ရေးမှတ်လေ၏ ။

ထိုအချိန်၌ ပင် မီးနေခန်းမှ လက်သည် မိန်းမကြီး၏ “ယောက်ျားလေး...ယောက်ျားလေး” ဟု အော်သံကို ကြားရလေ၏ ။ ပွဲစားကြီးဦးဧရာမှာ လည်း ပျော်ရွှင်လွန်းသဖြင့် ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်၍ နေလေ၏ ။ ထိုအခါ အဘိဓမ္မာဆရာ ကိုမြသာက....

“အဲဒါပေါ့ ကျုပ် ပြောတာ၊ ကာယဝိညုတ်ရုပ် ဆိုတာ ဝမ်းနည်းရင် ဝမ်းနည်းတဲ့ အမူအရာကိုဖော်ပြတယ်၊ ဟော...အခု ပွဲစားကြီးဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် ပွဲစားကြီးရဲ့ ကာယဝိညုတ်ရုပ်ဟာ ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်နေပြီ” ဟု ပြောလေတော့၏ ။ ပွဲစားကြီးသည်ဆရာကိုမြသာ၏ စကားကို ဂရုပြုခြင်း မရှိဘဲ မီးနေခန်းအတွင်း သို့ ဝင်မည် လုပ်လေ၏ ။ ထိုအခါ လက်သည် မိန်းမကြီးက...

“မဝင်ပါနဲ့ ပွဲစားကြီး...မဝင်ပါနဲ့၊ ဘုန်းတွေ ကံတွေ နိမ့်ကုန်ပါဦးမယ်” ဟု တားလေ၏ ။ ထိုအခါ ပွဲစားကြီးလည်း ခြေလှမ်းကို တုံ့ကန့်ရပ်ရလေ၏ ။ ထိုကြောင့် ဆရာကိုမြသာက..

“မီးနေခန်းထဲ ဝင်ရင် ဘုန်းကံနိမ့်တယ်လို့စာထဲမှာ မပါဘူး၊ ဘုန်းကံဆိုတာ

ပုညကမ္မ ရှေးရှေးက ပြုဖူးသော ကောင်းမှု ကုသိုလ်လို့အဓိပ္ပါယ်ရတယ်။ ဝင်သာဝင်ပါ ပွဲစာကြီး” ဟုပြောလေ၏ ။ ပွဲစားကြီးမှာ လည်း ဆရာကိုမြဲသာ၏ စကားကို နားထောင်ရကောင်းနိုးနိုး၊ လက်သည်မိန်းမကြီး၏ စကားကို နားထောင်ရ ကောင်းနိုးနိုးဖြင့် အူကြောင်ကြောင် ဖြစ်၍ နေလေ၏ ။ လက်သည် မိန်းမကြီးကလည်း...

“ကိုမြဲသာ စကားကို နားမထောင်ပါနဲ့ ပွဲစားကြီး၊ သူက စာအကြောင်းပဲ ပြောတတ်တာ” ဟု မီးနေခန်းမှ နေ၍ ဆရာကိုမြဲသာအားလှမ်း၍ ရန်တွေ့လေ၏ ။

“စာမဖတ် ပေမတတ်တဲ့ လူတွေ ကို ပြောရတာ သိပ်ပြီးခက်တယ်” ဟု ဆရာကိုမြဲသာက စိတ်ပျက်စွာ ညည်းညူလေ၏ ။ ထိုအခါမီးနေခန်းမှ လက်သည်အဒေါ်ကြီးသည် အပြင်သို့ ထွက်လာပြီးလျှင် ကိုမြဲသာ၏ ရှေ့တွင် ရှိသော ရေခွေးကရားမှ ရေခွေးကို ငဲ့၍ သောက်ရင်းရေခွေးကရားကို လက်ဖြင့် ပုတ်ပြကာ....

“ဒီမှာ စာတတ်ကြီးရဲ့၊ ဒီရေခွေးကရား ဘယ်စာထဲမှာ ပါသတုန်း၊ ရှင် တတ်တဲ့စာနဲ့ ပြောစမ်းပါ” ဟု မဆီမဆိုင်သော စကားဖြင့် ခွပ်လေတော့၏ ။ ဆရာကိုမြဲသာလည်း ၎င်းတတ်ထားသော စာ၌ ရေခွေးကရားအကြောင်း မပါသည် ဖြစ်ရာ ဝမ်းဆွဲသည် အဒေါ်ကြီးက...

“နေရာတကာ စာနဲ့ချည်း မပြောနဲ့ရှင်၊ စာထဲမှာ မပါတာတွေ အများ ကြီး ရှိတယ်၊ ရော့...မောမယ်၊ ရေခွေးတစ်ခွက် သောက်” ဟု ဆိုကာ ဆရာကိုမြဲသာအတွက် ရေခွေးတစ်ခွက် ငဲ့၍ ပေးပြီးလျှင်မီးနေခန်းအတွင်းသို့ ဝင်၍ သွားလေ၏ ။ ထိုအချိန်၌ မီးနေခန်းအတွင်းမှ ပွဲစားကြီးကတော် သည် လေသံယဲယဲလေးဖြင့် “ကိုရော” ဟု ခေါ်လိုက်ရာပွဲစားကြီးလည်း အစတွင် ဘုန်းကံနိမ့် မည် ကို ကြောက်နေသော်လည်း ထိုအခါ၌ ကား ဇနီးသည်ရှိရာသို့ ပြေး၍ ဝင်သွားလေတော့၏ ။ ထိုသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် တဖန် ပြန်၍ ထွက်လာပြီးလျှင် ဗေဒင်ဆရာကြီးအား “ရက်ချုပ်....ရက်ချုပ်” ဟု အောလေ၏ ။ ထိုအခါ ဝမ်းဆွဲသည် မိန်းမကြီးက...

“ရက်ချုပ် အရေး မကြီးဘူးရှင်၊ အချင်းမြှုပ်ဖို့က အရေး ကြီးတယ်” ဟု လှမ်း၍

အော်သဖြင့် စာတတ်ပေတတ် မောင်မြသာ...

“အချင်းမြုပ်တာ ဘာများ အရေး ကြီးလို့လဲ

ဒေါ်ကလေးမရယ်ဟိုမန်ကျည်းပင်အောက်မှာ ခွေးမစားနိုင်လောက်အောင် တွင်

နက်နက်တူးပြီး မြုပ်လိုက်ရင် ပြီးတာပဲ အချင်းကို ဘယ်နေရာမှာ မြှ

ပ်ရမယ်လို့စာကြီးပေကြီးတွေ ထဲမှာ ကျုပ်ဖြင့် တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပေါင်ဗျာ” ဟု ပြောလေ၏။

ထိုအခါ ဝမ်းဆွဲသည့် ဒေါ်ကလေးမက....

“ရှင် မိန်းမ အေးစိန်နဲ့ ရှင်နဲ့ အိပ်တာ ဘယ်စာနဲ့ အိပ်သလဲ၊ ရှင့်သား

မျောက်ရှုံလေးတွေ အေးဆောင်တို့ အေးသော င်းတို့ မွေးတာဘယ်စာနဲ့ မွေးလဲ” ဟု

အသားလွတ် တွယ်လိုက်ရာ စာတတ်ပေတတ် မောင်မြသာလည်း ငြိမ်၍ ကျသွားလေတော့၏

။

မည် သူကမျှပေးအပ်ခြင်း မရှိဘဲ မိမိဘာသာ တပ်ထားသည့် ငွေစကြာဘွဲ့ကို

လွန်စွာ ဂုဏ်ယူလေ့ ရှိသော ဗေဒင်ဆရာကြီး ဦးမာလာသည် ပွဲစားကြီး ဦးရောအား...

“မင်္ဂလာ ရှိရာ မင်္ဂလာ၊လာ၊ ရတနာ ရှိရာ ရတနာ၊လာ၊ ပွဲစားကြီးရဲ့

သားဦးလေးကို ရက်ချုပ် သာ မဟုတ်ဘူး၊ မြင့်မိုရ်တောင်၊ ငါးကြီးအာနန္ဒာနဲ့

တိုက်ပုံတိုက်ပန်းတွေ ပါတဲ့ အုပ်ဇာတာကြီး တစ်စောင်ပါဖွဲ့ပေးလိုက် မယ်၊ ထုံးစံ ကတော့

ဆန်တစ်ပြည် ငွေတစ်မက် ပုဝါတစ်ပိုင်း ငွေသား ဆယ့်နှစ် ကျပ်ပဲ ကျတယ်၊ ဒါပေမယ့်

တစ်ရာရှစ်နဝင်း ကျေအောင် ပွဲစားကြီးတို့ ကတော့ တတ်လဲ တတ်နိုင်ပါတယ်ဗျာ၊

မင်္ဂလာယူရမယ့် ကိစ္စကလဲ ဖြစ်နေလေတော့ ကျုပ်ကို တစ်ရာရှစ်ကျပ် ပူဇော်ပတော့” ဟု

၎င်း၏ ပါးစပ်မှ ငွေစကား ငွေရဟတ်များ လှည့်ပတ် ပြောဆိုလေတော့၏။ ဤသည်ပင်

ငွေစကြာ ဖြစ်ဟန် တူပေသည်။ ပွဲစားကြီးကလည်း...

“လုပ်ရမှာ ပေါ့.....လုပ်ရမှာ ပေါ့၊ အကောင်းစားတွေ လုပ်ရမှာ ပေါ့၊

အဲ.....အဲ..တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ မည် တွင် သညာ ဒေါ်စရာကားဆိုတဲ့နေရာမှာ တော့

‘မောင်ပြည်သိမ်း’ လို့ ထည့်ပေးပါဗျာ၊ ဆရာတော် ကမမွေးခင်ကတည်းက ကြိုပြီးပေးထားတဲ့

နာမည် ဗျ၊ ပြီးတော့ အသက်တစ်ရာနှစ် ဆယ်ကျော် ရှည်စေသော် ဝ် ဆိုတဲ့နေရာမှာ လည်း နှစ် ရာလေးဆယ်ကျော် ရှည်စေသော် ဝ် လို့ ရေး ပေးပါဗျာ” ဟု ပြောလိုက်ရာငွေစကြာ ဆရာကြီးသည် ပါးစပ်ပြီ၍ သွားလေတော့၏ ။

“မည် တွင် သညာ ခေါ်စရာကား ဆိုတဲ့နေရာမှာ မောင်ပြည်သိမ်းဆိုတာကို ထည့်ဖို့ ကျုပ် တတ်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အသက်တစ်ရာနှစ် ဆယ် ရှည်စေသော် ဝ်ကိုတော့ နှစ် ရာလေးဆယ်ကျော် ရှည်စေသော် ဝ်လို့ လုပ်လို့မရဘူး ပွဲစားကြီးရဲ့ ” ဟု ငွေစကြာ ဆရာကြီးက ပြောလေ၏ ။

“နောက်ထပ် တစ်ရာရှစ်ကျပ် ထပ်ပူဇော်ပါ့မယ်ဗျာ၊ အဲဒါလေးတော့ လုပ်ပေးစမ်းပါ” ဟု လူတို့၏ အသက်သည် ဗေဒင်ဆရာတို့၏ လက်၌ ရှိသည်ဟု ထင်မှတ်နေသည့် ဦးဧရာ က ဗေဒင်ဆရာကြီးအား အာယုသက်တမ်း တိုး၍ ခိုင်းနေလေ၏ ။ ဗေဒင်ဆရာကြီးလည်း ခေါင်းကိုတဖြင်းဖြင်း ကုတ်၍ နေလေ၏ ။

“မရဘူး ပွဲစားကြီးရဲ့၊ ဗေဒင်ကျမ်းမှာ က အသက် တစ်ရာနှစ် ဆယ်ပဲ ရှိတဲ့ဥစ္စာ၊ ဘယ့်နှယ့်လုပ်ပြီး နှစ် ရာလေးဆယ် လုပ်လို့ရမှာ တုန်း၊ အသက်အာယုဆိုတာက လွန်ဆန်လို့ ရကောင်းတဲ့အရာတွေ မဟုတ်ပါဘူးဗျာ” ဟု ဆိုကာ ငွေတစ်ရာရှစ်ကျပ်ကို ယူ၍ အိမ်ပေါ်မှကသုတ်ကရုတ် ဆင်းသွားလေတော့သည်။

...